

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1498/2021
21.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „ББ“ ..., чији је пуномоћник Милан Думић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 119/21 од 11.02.2021. године, у седници од 21.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 119/21 од 11.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 711/19 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке поништено је као незаконито решење туженог од 08.10.2015. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 247.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 119/21 од 11.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП

учињену пред другостепеним судом, јер су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време, а од 05.01.2015. године је по основу анекса уговора о раду од тог датума обављао послове руководиоца погона управљања секундарним сировинама. Ови послови су између осталог обухватали и обавезу вођења евиденције о доласку на посао запослених којима је тужилац био непосредни руководиоца, међу којима је био и радник на разврставању секундарних сировина ВВ. Тужилац је против овог радника директору туженог доставио пријаву дана 11.05.2015. године, у којој је навео да је ВВ користио годишњи одмор од 03.03.2015. године до 03.04.2015. године у трајању од 25 радних дана, али да се по истеку годишњег одмора све до краја тог месеца није појавио на послу нити донео оправдање, па је за тај период евидентирано неоправдано одсуство. Истог датума тужилац је директору туженог упутио и изјаву у којој је навео да запослени ВВ није дошао на посао 06.04.2015. године, да није доставио оправдање за одсуство те да је за тај период евидентирао неоправдано одсуство. Везано за одсуство истог запосленог пре одласка на наведени годишњи одмор, евидентирао је време на раду ВВ али не може да тврди да ли је он долазио на посао у ранијем периоду, јер исти радник није био радно ангажован на месту на које је распоређен у служби где је тужилац био руководиоца, те да је тужилац руководиоца службе за управљање и разврставање секундарних сировина од 05.01.2015. године и да не сноси одговорност за период пре преузимања те дужности. У евиденцији туженог о присуству на раду у односу на запосленог ВВ констатовано је да је у претходном периоду од јануара 2014. године долазио на посао сваки дан осим у периоду од 03.03.2015. године до 03.04. исте године када му је евидентиран годишњи одмор, а од 06.04.2015. године до 30.04. исте године евидентиран је неоправдани изостанак са посла. Тужилац је дана 14.12.2014. године управљао службеним возилом, ком приликом је дошло до саобраћајне незгоде у којој је возило оштећено, а најкасније један дан после незгоде тужилац је о томе обавестио непосредног руководиоца и тадашњег генералног директора. Одлуком од 28.09.2015. године тужени утврдио материјалну одговорност тужиоца за причињену материјалну штету на возилу у укупном износу од 25.548,00 динара. Тужени је 03.08.2015. године упутио упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, о којем се тужилац писмено изјаснио. Побичаним решењем од 08.10.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из тачке 16. став 2. алинеја 2. Анекса уговора о раду од 25.12.2012. године, односно неблаговремено, немарно и несавесно извршавање послова и радних обавеза, и повреда радне обавезе из тачке 5. истог члана, односно причињавање материјалне штете предузећу крајњом непажњом запосленог. У решењу је наведено, у односу на прву повреду радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет, да запослени ВВ није долазио на посао ни у периоду пре 03.03.2015. године, али да је тужилац по налогу тадашњег директора предузећа евидентирао његово присуство на раду, иако је био у обавези да одмах пријави његово неоправдано одсуство. У односу на другу повреду радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет, наведено је да је тужилац дана 14.12.2014. године учествовао у саобраћајној незгоди којом приликом је на возилу туженог причињена велика материјална штета, до које је дошло крајњом непажњом тужиоца, те да је одлуком туженог утврђена материјална одговорност тужиоца за накнаду наведене штете.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и наложено туженом да тужиоца врати на рад.

Према члану 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

У поступку је утврђено да тужилац није учинио ову повреду радне обавезе која му је отказним решењем стављена на терет, јер тужени није доказао да је тужилац неисправно водио евиденцију о присуству на раду запосленог ВВ. У поступку је правилно утврђено да је тужилац одсуство овог запосленог пријавио новом директору туженог и уредно евидентирао његово одсуство због коришћења годишњег одмора, као и неоправдан изостанак са посла по истеку времена за које је био на годишњем одмору, што је све евидентирано у карнету за април 2015. године, који је тужилац предао на крају месеца у складу са праксом код туженог. Утврђено је такође да ранији директор туженог није тужиоцу дао налог да за запосленог ВВ у карнету уписује присуство и када није дошао на посао, за период пре 03.03.2015. године, што је у складу са исказом овог запосленог, као и тужиоца саслушаног у својству парничне странке, па је правилан закључак нижестепених судова да је на туженом као послодавцу био терет доказивања постојања ових чињеничних навода садржаних у оспореном решењу. Правилан је такође и закључак нижестепених судова да је протекао рок застарелости из члана 184. став 1. Закона о раду у односу на повреду радне обавезе причињавањем материјалне штете туженом, јер је утврђено да до оштећења возила туженог дошло 14.12.2014. године, о чему је обавештен тадашњи генерални директор одмах по настанку штете, а отказно решење је донето 22.09.2015. године, по протеку рока од 6 месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа. С обзиром на наведено, правилно је побијано отказно решење поништено као незаконито и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, у складу са чланом 191. став 1. Закона о раду, а ревизијом се неосновано указује да је тужилац починио теже повреде радне обавезе које су му отказним решењем стављене на терет и да није протекао рок застарелости из члана 184. Закона о раду.

Нису од значаја ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стање, јер се из ових разлога ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић